

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Варна, 20.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Росица Сл. Станчева
Юлия Р. Бажлекова

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20233000500308 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на „Сочи стар“ ЕООД против решение № 140/17.05.2023г. на ОС – Добрич, постановено по гр.д. № 831/2022г., при участие на „Лев инс“ АД като трето лице-помагач на страна на ответника, и с което е отхвърлен предявеният от въззивното дружество иск с правно основание чл.441 ГПК вр. чл.45 ЗЗД и чл.74, ал.1 ЗЧСИ за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Твърди се, че ищецът е доказал всички предпоставки за уважаване на предявения от него иск. Излагат се подробни доводи за наличието на свръхобезпеченост на кредитора по изпълнителното дело. Сочи се, че и един от възбранените имоти е достатъчен за да удовлетвори интересите на кредитора. Навеждат се съображения за наличието на сключен предварителен договор за покупко-продажба на имота, за който ответникът е бил уведомен с искане от 09.12.2021г. за вдигане на възбраната върху същия и във връзка с който е заплатена неустойка в размер на 17 400 евро, представляваща претендираните в настоящото производство вреди. В тази насока се твърди, че дори и след извършената продажба са правени многократно възражения за наличието на свръхобезпеченост, които

обаче ответният ЧСИ не е разгледал, поради което се счита, че е налице бездействие от негова страна. Предвид това въззивникът оспорва като необосновани изводите на съда за липсата на незаконосъобразност в действията на ЧСИ, позовавайки се на нормата на чл.442а ГПК, с която е въведено изискването за съразмерност на наложените обезпечителни мерки и предприетите изпълнителни способности спрямо размера на задължението. В подкрепа на твърденията си цитира и Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и Протокол № 1 относно мирното ползване на обектите на правото на собственост, изискваща пропорционалност в хипотезите, предвиждащи засягане на притежанията, спрямо целта, която се преследва. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на обжалваното решение и постановяване на акт, с който искът да бъде уважен изцяло, ведно с присъждане на разноски.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна – ЧСИ С. С., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Въззиваемият счита, че с нея се въвеждат нови твърдения за незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в непроизнасяне на съдебния изпълнител по отправено до него възражение за свръхобезпеченост и които твърдения счита за преклудирани. Излага подробни доводи за липсата на предпоставките за ангажиране на отговорността му в качеството на ЧСИ. Твърди, че жалбоподателят е претърпял твърдените от него вреди в резултат на собствените му действия, а не поради незаконно принудително изпълнение. Сочи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, съответно на доказателствения материал, действителните отношения между страните и при липса на сочените в жалбата процесуални нарушения.

Третото лице-помагач „Лев инс“ АД не е подало отговор по жалбата.

В с.з. жалбата, съответно отговорът, се поддържат.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд се е произнесъл по предявен от "Сочи Стар" ЕООД против въззиваемия С. Р. С. иск с правно основание чл.441 ГПК вр. чл.74 ЗЧСИ вр. чл.45 ЗЗД и чл.442а, ал.2 ГПК, основан на твърдения за претърпени от дружеството вреди в резултат на незаконосъобразно провеждано от ответника, в качеството му на ЧСИ, принудително изпълнение по изп.д.№ 20167390400290.

Наведените в исковата молба фактически основания са, че пред ЧСИ С. е висящо изп.д. № 20167390400290, по което дружеството е длъжник, а взыскател - "Зл. П." ООД за вземане по изпълнителен лист, издаден по в.т.д. № 2634/2012г. на ОС - Варна и по който първоначално е било образувано изп.д. пред ЧСИ Ст., впоследствие преобразувано в изп.д. пред ЧСИ Н., след което и в процесното изп.д. Сочи се, че към 01.12.2021г. размерът на дълга е бил 49 388.73 лева, от които главница в размер на 21 816.87 лева, а останалото

начислени лихви и разноси към ЧСИ. Към същата дата по изп.д. са били наложени възбрани върху пет имота - апартаменти, собственост на дружеството-длъжник, всеки един от които на стойност, достатъчна да обезпечи удовлетворяване вземането на вискателя. Оценката само на три от тези имота възлизала на 676 950 лева. С молба вх.№ 05881/09.12.2021г. въззивникът е поискал от ЧСИ да вдигне наложената възбрана върху апартамент № 52, съставляващ имот с идентификатор 02508.87.82.13.35, по отношение на който имот е бил сключен предварителен договор за покупко-продажба от 09.12.2021г., представен с молбата. С постановление от 10.01.2022г. съдебният изпълнител отказал вдигне наложената възбрана върху този имот, поради което при сключването на окончателния договор дружеството понесло уговорената в чл.14, т.2 от предварителния договор имуществена санкция -неустойка в размер на 17 400 евро.

Твърди се, че така заплатената неустойка съставлява претърпяна вреда в резултат на незаконосъобразния отказ на ЧСИ С. да вдигне възбраната върху ап.52, при очевидна несъразмерност на обезпеченията по изпълнителното дело и размера на дълга, с оглед на което и е предявен иск за заплащане на сумата от 17 400 лева, претендирано обезщетение за така претърпяната имуществена вреда.

С писмения отговор по чл.131 ГПК искът е оспорен от ответната страна като неоснователен. Наведени са възражения и правни доводи, че не е налице несъразмерност по см. на чл.442а ГПК, тъй като съгласно тази норма преценката на съдебния изпълнител следва да бъде направена въз основа на съвкупност от критерии, а не само чрез съпоставка между стойността на възбраненото имущество и размера на дълга. В тази връзка се навеждат твърдения относно хронологията на изпълнителното дело, за поведението на длъжника като целящо избягване удовлетворяването на вискателя и създаващо опасност вискателят да остане неудовлетворен. Сочи се, че не е налице провеждано незаконосъобразно принудително изпълнение, както и липсва причинна връзка между действията на съдебния изпълнител и твърдяната вреда.

По почин на ответника и на основание чл.219 ГПК е конституирано трето лице-помагач - "Лев инс" АД. Същото е оспорило предявения иск с доводи, че не са налице елементите от фактическия състав на деликтната отговорност на ЧСИ.

По съществото на спора, съобразно наведените във въззивната жалба оплаквания, становищата на страните, въз основа на събраните доказателства и приложимия закон, настоящият състав на съда намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Липсва спор между страните относно приетата за установена от първоинстанционния съд, въз основа на ангажираните по делото

доказателства, фактическа обстановка - Производството по изп.д. № 20167390400290 по описа на ЧСИ С. С. е образувано на 14.07.2016г. по молба на вискателя "Зл. П." ООД за продължаване на принудително изпълнение, започнало по изп.д. № 268/2013г. на ЧСИ Ил. Ст., преобразувано в изп.д. № 853/2013г. на ЧСИ Н. Н.. Предмет на принудително събиране е вземане по изпълнителен лист от 10.01.2013г., издаден по в.гр.д. № 2634/2012г. на ОС - Варна в полза на "И. 1" ЕООД срещу "Сочи стар" ЕООД за заплащане на сумата от 21 816 лева, дължимо възнаграждение по договор за търговско сътрудничество от 25.05.2009г., сумата от 9 090.37 лева, дължима договорна неустойка, ведно със законните лихви върху главниците, считано от 01.04.2011г. Легитимацията на вискателя е основана на разпоредбата на чл.429 ГПК вр. сключен договор за цесия с кредитора от 08.02.2013г.

Присъединен вискател по право е Държавата за вземания срещу длъжника, чиито размери са установявани в хода на процеса с издаваните удостоверения по чл.191 ДОПК. Така към 17.08.2016г., непосредствено след образуване на процесното изпълнително дело пред въззиваемия ЧСИ С. общият размер на задълженията на "Сочи стар" ЕООД е 93 439.11 лева, включващо вземанията на вискателя „Зл. П.“ ООД - 21 031.56 лв. главница и 11 031.56 лв. лихви, вземанията на присъединения вискател - 53 744.16 лева и 6 756.52 лева незаплатени разноски по изп.д.

Към датата на образуване на изп.д. № 20167390400290 за обезпечаване принудителното изпълнение по искане на вискателя са били наложени запори по банкови сметки на длъжника, от които не са постъпили суми, както и наложени възбрани върху 11 бр. недвижими имоти - апартаменти и заведение за хранене, всички собственост на длъжника и находящи се в новопостроена сграда с идентификатор 02508.87.82.13. В хода на производството са постъпили суми от наложени запори върху внесени от длъжника парични гаранции по съдебни производства, с които са извършени погашения на задължения за разноски по изпълнителното дело и частично на вземането на държавата /л.614 от изп.д./.

Установено е по настоящото дело, че с Постановление от 04.10.2016г. и Постановление от 08.01.2018г. ЧСИ С. е вдигнал възбраните върху шест от възбранените имоти и с които длъжникът се е разпоредил в полза трети лица, без да предприеме действия по изпълнение на задължението към вискателя „Зл. П.“ ООД /нот.акт № 194/11.08.2016г., нот.акт № 57/01.02.2019г./.

След вдигането на възбраните върху част от имотите изпълнението е продължило спрямо пет апартамента. По отношение на четири от тях - ап.52, ап.35, ап.66 и ап.65 в периода 2016г - 2022г. са били насрочвани многократно публични продани, всички от които са били прекратявани поради постановени спирания на изпълнението на основание чл.309 ГПК вр. подадена от длъжника молба по чл.303 ГПК за отмяна на изпълнителното

основание, допуснати по реда на чл.390 ГПК обезпечения на бъдещи иски, предявими от "Сочи стар" ЕООД против първоначалния кредитор „И. 1“ ЕООД и/или възискателя, или поради предприети оспорвания от длъжника на оценките на изнесените на публична продажба имоти.

Видно от материалите по изпълнителното дело част от бъдещите иски са били с идентичен предмет /чл.124, ал.5 ГПК/, всички допуснати обезпечения на бъдещите иски са били отменени по реда на инстанционния контрол като е прието недопустимост на обезпечения иск, с изключение на ч.т.д. № 76/2019г., обезпечението по което е било отменено от същия съд поради непредявяване на иска.

Към настоящия момент изпълнението е спряно въз основа на обезпечителна заповед от 23.08.2022г. по гр.д. № 1536/2021г. вр. предявени по същото дело иски по чл.124, ал.5 ГПК, приети за допустими съгласно определение на Върховен касационен съд по ч.гр.д. № 3021/2021г.

Не е спорно между страните и това, че въвн от уважените искания на длъжника за вдигане на възбраните върху шестте имота, предмет на постановленията от 04.10.2016г. и 08.01.2018г., въззивното дружество е отправяло множество искания до ЧСИ за вдигане на възбраните и върху останалите имоти като изпълнението бъде насочено спрямо други два имота - студия, евентуално само върху един от изнесените на публична продажба апартаменти / молби от 19.01.2019г. и 14.03.2019г., както и молби с вх. № 03204/04.08.2020г., вх.№ 03910/08.09.2020г., вх.№ 03948/10.09.2020г., вх. № 04216/28.09.2020г., вх.№ 0232/30.09.2020г., вх.№ 01659/29.03.21г., вх. № 02715/20.05.21г., вх. № 05881/09.12.2021г., вх. № 05240/17.11.2022г./ . Исканията са били обосновани с доводи за свръхобезпеченост и наличието на купувач за част от имотите. Всички те са били оставени без уважение от съдебния изпълнител по подробно изложени в постановленията за отказ мотиви относно ликвидността на имотите, както и поведението на длъжника като осуетяващо удовлетворяването на възискателя, в това число и извършени разпореждания с освободени от изпълнението имоти. В същото време съдебният изпълнител е изразил готовност за вдигане на конкретни възбрани при условие, че сумата от продажбата на съответния имот бъде внесена от длъжника за погасяване на задължението му /постановление от 16.04.2021г., постановление от 10.01.2022г., постановление от 22.11.2022г./.

В контекста на предмета на настоящия спор, с отправената молба с вх. № 05881/09.12.2021г. за вдигане на възбраната върху процесния ап.52, длъжникът е представил и сключен предварителен договор от 09.12.2021г. за продажбата му /л.1276 от изп.д./. Искането е оставено без уважение с вече цитираното постановление от 10.01.2022г. Без уважение е оставено и повторното искане в същия смисъл, направено с молба вх. № 05240/17.11.2022г.

Независимо от отказа на съдебния изпълнител от 10.01.2022г., с нот.акт 71/15.02.2022г. въззивното дружество е продало ап.52 на купувача по предварителния договор за сумата от 174 000 евро, от която към датата на сключване на окончателния договор са платени 68 529.19 евро, 62 506.22 евро, платими при сключване на нот.акт, 25 564.59 евро след вдигане на възбраната върху имота, а със сумата от 17 400 евро е извършено прихващане с дължима от подавача неустойка, съгласно предварителния договор поради наличието на възбрана към датата на сключване на окончателния договор /вр. т.14.2 от предварителния договор/.

Лисва спор, а в тази връзка са и представените извлечения, че плащания по договора за покупко-продажба в общ размер на 256 282.98 лева, равностойност на 131 035.41 евро, са извършени по личната банкова сметка на управителя на "Сочи стар" ЕООД - М. Авр..

Спорните въпроси между страните са по приложението на материалния закон.

Отговорността на ЧСИ е лична и се реализира по реда на чл.45 ЗЗД вр. чл.74 ЗЧСИ и чл.441 ГПК. Именно поради това, че се касае за деликтна отговорност необходим елемент от фактическия състав за нейното възникване на първо място е наличието на противоправно действие/бездействие от страна на съдебния изпълнител във връзка с осъществяването от него принудително изпълнение. Действието на ЧСИ ще бъде неправомерно в случай, когато то е предприето въпреки нормативната забрана за извършването му или въпреки това, че не са налице необходимите за извършването му предпоставки. Същевременно бездействието му ще бъде противоправно, когато не се предприеме действие, което следва да бъде извършено по силата на правна норма или въпреки направеното от съответната страна искане за това, макар и да са налице предвидените в закона предпоставки за извършване на действието.

Разпоредбата на чл.442а ГПК въвежда изискването за съразмерност в предприетата спрямо длъжника принуда, като последният може да поиска от съдебния изпълнител да вдигне наложени обезпечителни мерки, които се явяват несъразмерни с размера на задължението му. Т.е. спазването на принципа за съразмерност е условие за процесуалната законосъобразност на извършените от ЧСИ изпълнителни действия. Следва обаче да бъде отбелязано, че при направата на неправилна преценка съдебният изпълнител носи отговорност за вреди както пред длъжника, така и пред вискателя, тъй като същността и целта на изпълнителния процес е удовлетворяване на кредитора. В тази връзка съдебната практика по приложението на цитираната норма непротиворечиво приема, че изводът на съдебния изпълнител не следва да се основава единствено на съпоставката между размера на задължението и стойността на възбраненото имущество, но и при отчитане на всички

конкретни обстоятелства по изпълнителното дело, процесуалното поведение на длъжника и възможността вземането да остане неудовлетворено /критерии, изрично разписани и в нормата на чл.442а ГПК/.

Въз основа на тези критерии и установената по-горе фактическа обстановка настоящият състав на съда изцяло споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи за липса на противоправно поведение от страна на ЧСИ С., изразяващо се в отказ да вдигне наложени възбрани, вкл. и върху ап.52 /имот с идентификатор 02508.87.82.13.35/ поради явна несъразмерност на възбранените имоти и размера на дълга.

Няма спор, че стойността на възбранените общо пет апартамента значително надвишава размера на задължението и към двамата вискатели /първоначалния вискател и държавата/. В същото време цялостното поведение на длъжника в рамките на настоящия изпълнителен процес недвусмислено сочи на намерението му да осуети плащанията на задълженията си към вискателя "Зл. П." ООД, продължавайки да оспорва същите, независимо от установяването им с влязло в сила съдебно решение и оставената без уважение молба за отмяната му по реда на чл.303 ГПК. Всички насрочвани публични продани са били осуетявани от него поради налагани обезпечителни мерки - спиране на изпълнението, някои от които мерки са постановявани по инициирани производства пред различни съдилища, макар и за едни и същи бъдещи иски, които иски са приемани като недопустими или не са били предявявани. Намерението за неплащане на задължението е изрично заявено и в настоящия исков процес, видно от обясненията на представляващия го управител.

Израз на това намерение е и обстоятелството, че продажната цена за процесния ап.52 е преведена по личната сметка на управителя на дружеството, с цел заобикаляне наложените запори на сметките на дружеството.

Наред с това с извършваните разпореждания с част от имотите, веднага след освобождаването им от изпълнение длъжникът съзнателно е намалявал активите на своето имущество, което безспорно затруднява удовлетворяването на вискателя. Поради това и предприемането на процесуални действия от страна на дружеството /предявяване на иски и тяхното обезпечаване/ в защита на тезата му за недължимост на вземането по изпълнявания изпълнителен лист не може да се приеме като оправдание за процесуалното му поведение по изпълнителното дело. Именно това разпореждане с имуществото е едно от обстоятелствата, правилно отчетено от съдебния изпълнител като реална възможност при вдигане на още възбрани вискателят да не може да удовлетвори притезанието си.

Следва да бъде отчетено и установените от ЧСИ наложени и други възбрани върху част от възбранените пет апартамента /през 2018г. по изп.д.

163/2018г. на ЧСИ Хр. Г. върху ап.66 с идентификатор 02508.87.82.13.49, през 2021г. по изп.д. № 232/2021г. на ЧСИ Л.Т. върху ап.65 с идентификатор 02508.87.82.13.48 и на 07.01.2022г. по изп.д. № 20218100401101 на ЧСИ Н. върху ап.52/.

Правото на ползване на собствеността не е несъразмерно накърнено с наложените възбрани върху петте имота с оглед и на това, че насрочването на публичните продани не е едновременно /същите са насрочвани за последователни периоди/, размерът на задълженията към държавата, ползваща се с привилегия спрямо вискателя „Зл. П.“ ООД е вариал в хода на процеса /при 53 744.16 лева към 2016г., 98 161.14 лв. към 18.07.2017г., 110 491.31 по удостоверение от 18.12.2017г., 0.55 лв. по удостоверение към 18.04.2019г., 26 499 лв. по удостоверение от 08.12.2021г., 51 911.37 лв. по удостоверение от 14.02.2023г./, общият размер на задълженията също е непостоянен, предвид честите спирания на изпълнението, включително и към датата на подаване на последната молба вр. ап.52, имащо за последица натрупване на лихви и увеличаване размера на дълга.

Ето защо, въз основа на съвкупната преценка на всички относими обстоятелства по изп.дело по см. на чл.442а ГПК не е налице непропорционално засягане на имуществената сфера на длъжника, поради което и отказът на ЧСИ да вдигне възбраната върху процесния ап.52 не се явява незаконосъобразен.

Съдът намира, че не е налице и другата изискуема се предпоставка, а именно претърпяна вреда, която да е в причинна връзка с това действие на съдебния изпълнител. Понесената отговорност за неустойка по предварителния договор е изцяло по причина поведението на въззивното дружество. Към датата на сключване на окончателния договор продавачът е бил заплатил част от продажната цена, а именно сумата от 134 031 лева, която е била напълно достатъчна да покрие задълженията по изпълнителното дело, в т.ч. и към двамата вискатели, и при условие, че неколкратно съдебният изпълнител е изразявал готовност за вдигане на възбраната върху апартамента в случай на внасяне на получената цена по изпълнителното дело.

По всичко гореизложено, съдът намира предявеният от „Сочи стар“ ЕООД иск за неоснователен.

Поради съвпадането на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78 ГПК въззивното дружество следва да заплати на въззиваемия сторените разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство, които съгласно представените доказателства са в размер на 3 372 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 140/17.05.2023г. на ОС – Добрич, постановено по гр.д. № 831/2022г., при участие на „Лев инс“ АД като трето лице-помагач на страна на ответника.

ОСЪЖДА „Сочи стар“ ЕООД, ЕИК * **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Р. С., вписан в Камарата на ЧСИ с рег. № 739, сумата от 3 372 /три хиляди триста седемдесет и два/ лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване, при условията на чл.280 от ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____